

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

XXVIII. EVF. 1928. APRILIS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 t.
Jelen példány 25 t.

Megjelenik minden hó elején.

Strophaceum nyomda és könyvkiadó n. e. Budapest.

VIRGO IPSUM, OVEN GENU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATA

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM

EL-ECTORUM CONSERVASTI

CUIUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Készülődjünk. — *Eöri János*: A keresztia; Húsvéti ének. — *Dr. Fürt Leander*: A szent sírban. — *Dr. Valkony Ferenc*: A katolikus női lélek. — *Benz Csáky Ilona*: Szent József, a haldoklók pártfogója. — *Dr. Vámos József*: A boldogság éneke. — *Oltáregyleti élet*.

Liturgikus kérdés: Tényleg tilos-e még szentségimádás alkalmával is a tabernaculumra virágokat ráhelyezni?

Felelet: Magára a tabernaculumra sohasem szabad virágot tenni, akár cserépben, akár vázában legyen. Lehet azonban a tabernaculum mellé, a tabernaculum elé virágokat állítani. Ha az «expositio» (a lap, melyre a szentségkítétel történik) nincs közvetlenül a tabernaculum fölött, hanem jóval hátrább vagy előbb, erre és nem a tabernaculumra tehetők virágok, de csak élővirágok, vagy aranyból készültek.

A *Kis könyvtár*-nak két új füzetet jelent meg. A 32. sz. *Gyenis András S. J.* tollából *A Mester nyomában* címen, gondolatokat tartalmaz az egyházi pályáról: A pap személyéről, méltóságáról, hatalmáról, működéséről, megpróbáltatásáról, vannak nagyszerű fejezetei és ismerteti a papi hivatás ápolására alakult esztergomi Szentlélek-egyesületet és a papi hivatás boldog letéteményeseinek is útmutatással szolgál. Igen ajánljuk. Kiadta a Jézus társasági rendház Bpest, VIII., Mária-u. 25. Ára: 30 fillér.

33. sz. *Ince István* műve: «Protestáns vagy katolikus?» címen. Igen nagy szolgálatot tesz e füzetke, amikor tárgyilagosan fejtegeti a kereszténység megoszlásának káros következményeit és az uniós törekvések útját a katolikus anyaszentegyház Krisztustól kontemplált egységébe irányítja. Nagyon ajánlhatjuk a felekezeti kérdésben járatlan katolikusoknak. Kiadja a «Mária Kongregáció» Bpest, VIII., Horánszky-u. 20. Ára: 30 fillér.

A *Katolikus Kultúrkönyvtár* X. kötete gyanánt *Bangha Béla S. J.*-nek kiváló értekezése jelent meg «A Jezsuita-rend és ellenségei» címen. A Czapik-Polónyi-pör jezsuitapör volt, amelyben maga a bíróság tárgyilagos ítélettel tisztázta azt a kérdést, mellyel a jezsuita-rendet ellenségei igazságtalanul elgáncsolni akarták. Alkalmasabb időben nem is jelenhetett volna meg az élő legnagyobb magyar jezsuitának ezen írása. A jezsuita lélek; Szent Ignác; a rend alapítása, elterjedése és sikerei, a rendi nagyok ismertetése után rátér a vádak, üldöztetések ismertetésére. Végül külön fejezetet szentel a magyar jezsuiták történelmének és jelene megvilágításának. Érdekes a függelékben a «Nevezetesebb jezsuiták névsora» rövid életrajzi adatokkal. P. Bangha dicséretes tárgyilagossággal, nagy készültséggel és kellemes stílusában nemcsak hasznos és aktuális, de kellemes és lélekemelő tanulmányt is nyújt. Ára: 2 P. 50. Megrendelhető a «Magyar Kultúra» kiadóhivatalában Bpest, VIII., Horánszky-u. 20.

Bartunek János háromfelvonásos szép elgondolású falusi színjátékát, «Az Árvák anyját» ajánljuk műkedvelő előadásra. Megrendelhető szerzőnél Körmenten, Vas vm. vagy a Szent István-Társulatnál Bpsten.

Készülődjünk.

A HÚSVÉT *telkével csak az tud szárnyrakelni, aki készült is reá.* Akik az egyház örökszép lelkiéletét élik, akik a tanítvány példáját követve azt mondják maguknak a nagyhéten: «menjünk mi is és haljunk meg Vele», a húsvét reggelén külön önbiztatás nélkül is átérzik, hogy ezen a napon a kegyelem ereje megnyitja a lélek előtt az önsírbából való kiemelkedés lehetőségeit, sőt nemcsak megnyitja, hanem föl is ébreszti és erejét kölcsönözve neki, a győzelem krisztusi biztonságérzetével ígér az Úréhoz hasonló megdicsőülést.

Maga a nagyhét a föltámadás ünnepével befejezve, mintha az emberi élet szimboluma volna. *Az áldozatok és küzdelmek készítik elő a mi megdicsőülésünket is.* Az életnek folytonos készülődésnek kell lennie. Az evangélium figyelmeztetése «közel van az Úr», mindig aktuális: minden idők minden emberének szól. Minden nap arra adatott, hogy Isten végtelen jósága által nekünk szánt megdicsőülésre magunkat előkészítsük. A soha el nem múló boldogság végtelensége vonz bennünket ebben a készülődésben. Kis földi dolgok mekkora előkészületeket igényelnek: egy-egy életpálya mekkora készülődést kíván és sokszor mily száraz kenyér, mily gondterhes sors a jutalma az ilyen áldozatos előkészületeknek. Ezzel szemben a föltámadással kezdődő örök boldogság is megéri, hogy a földi élet gyorsan elröppenő napjai az arra való készülületnek legyenek száva. Míg a földi létért küszködünk és az elért eredmények mulandóságáról beszél előttünk a temető számtalan sírhalma, ökvetlenül feléled a soha el nem múló életre való berendezkedés szükségességének érzete. Amelyik ember akarni tud, annál ez az érzés domináló szerephez jut és életét *készülődéssé* teszi. Ez a magyar szó sok gondosságot, figyelmet, sietős munkát és sürgésforgást jelent. Ilyennek kell lennie a mi folytonos lelki előkészületünknek is. Isteni Üdvözfőnök szerint a legnagyobb gondossággal, «félelemmel és

rettegéssel» kell munkálnunk a lelkünk üdvét. Nem szabad elbizakodnunk, sem egészség, sem jólét, nem biztosíthat a hirtelen számadás váratlan kötelességétől: «Az Úr napja úgy jó, mint a tolvaj». Minden időt számba kell vennünk és úgy kell felhasználnunk, mintha már nem adatnék belőle több az előkészületre. Micsoda sürgés-forgást eredményezne a lelkiéletünkben ennek megfontolása! Mennyire készek lennénk mi is minden áldozatra, ha tényleg következetesek volnánk és nem engednők, hogy hitünk csak felszínes, theoretikus legyen. Ha bennünk szent hitünk tanításának megfelelően szintén praktikus katolikus élet lüktet, folytonos, sürgős készülődés lesz ennek az életnek a jellegzetessége.

Szívleljük meg a nagyhétnek ezt a tanulságát és vigyünk a lelkiéletünkbe több elevenséget gondosságban, pontosságban, lelki mozgékonyágban újuljunk meg a feltámadás ünnepén és jegyezzük el magunkat az örök életre való folytonos agilis készülődésnek.

Készülődjünk, hogy a kiszabott időre készen legyünk.

Dr. Mátrai Gyula.

A K E R E S Z T F A.

(Lustra sex qui.)

Hárminchárom évet élt csak
S már beteltek napjai;
Önkényt vállalt szenvedése
Üdvünk drága ára lesz:
Áldozatra szánt Báránkyént
A kereszt oltárán függ.

Az epétől ím, már bágyad:
Tüske, lándzsa, vasszegek
Gyengéd testét átlukgatták,
Folydogál a vérpatak:
Ég, föld, tenger — minden ember
Légyen tiszta általa.

Kedves, szent Kereszt! Megannyi
Fák között te legnemesbb!
Nincsen erdő ily fát termő
Nincs több ily lomb, sarj, virág;
Édes vasszög, édes ágak
Édes terhet tartanak.

Hajtsd meg ágaid', Magas Fa!
Oh ne is maradj merev;
És keménységedből engedj,
Mely neked természeted;
S az Égnek nagy Királyát
Tartsd elejbénk — gyengéden.

Méltó csak te vagy hordozni
A világ áldozatát.
A hajótöröttek réve
S bűnözönben bárka vagy,
Mit a Bárány vére fest meg,
Mely testéből rádcsurrog.

Ford.: Eöri János.

érzet. Az én hiú gondolataimnak, szórakozott imádságaimnak, gondolatlan elkövetett kisebb-nagyobb bűneimnek töviseiből készül ez a koszorú. — Szent lábainak sebeiből a fehér gyolcson szivárgott a vér. A lábak, amelyek beporosodtak az úton, amikor naphosszat fáradt az emberekért. A lábak, amelyekre Magdolna könnyei hullottak. De a szöveget, a szöveget én vertem bele; a kötelességmulasztás szögei azok, amelyek most a vádlón kinyúlnak a gyolcson át felém. A kezek, amelyeket fejemre tett áldólag a szent gyónásban, én pedig eltaszítva azokat, újból és újból vétkeztem.

II. *Pont.* Mit hallok itt? A mélységes elhagyatottságnak csendjét. Amíg gyógyított, halottakat feltámasztott, amíg vigasztalt, táplálta a testet és lelket, addig meghallgatták Őt. De most van-e, aki virraszt vele? Ó a nép, az alszik..., alszik... A nép, a tömeg néha meghallgatja a szentbeszédében, de aztán az utca zajában felejtí őt. És nem így vagyok-e magam is? Míg a templomban tartózkodom, míg az imaórán vagyok, míg lelkigyakorlatozom, olyan egy vagyok Vele! De azután, azután?

III. *Pont.* Mit érzek itt? Az Isten vérenek illatát! Azt az értünk ontott drága vért! Minden csepp egy-egy égő rubin, amely ékesíti Őt. Mily nagy vagyok, egy Isten adta véret értem. Csókoljam lelkembe ezt a vért és ne feledjem el, hogy szeretett engem mindhalálíg és viszont én is szeressem Őt. Szeressem azáltal, hogy meg ne bántsam.

Fürt Leander dr.

A katolikus női lélek.

Irta: *Dr. Valkony Ferenc.*

SZOMBAT ESTÉJÉN pedig... Ó ez a szent este, mely, mikép a karácsony estéje, új, csodás életet teremtett. Akkor Krisztus született, ezen pedig megszületett az igazi, krisztusi lélek, a legcsodálatosabb női eszménykép, ideál: a sírig hű, áldozatot hozó, finoman, tisztán, áldozatosan szeretni, szeretetből áldozni, sírni és örülni tudó *katolikus női lélek*.

Az ószövetség fel tud mutatni bátor, hős, harcias, bölcs, hűséges, szép lelkületű női típusokat, de az újszövetség új szint, új báj, kedvességet adott hozzá. Szebben ragyog, jobban világít és nem *csodálatos*, hanem inkább az öröm, a szeretet, a hála, az imádatos érzelmek könnyeire fakasztón *drága* kincse ez az Egyháznak.

A nő nem beszélhet az Egyházban szavaival, néki az áldozatos tettek, példás cselekvések beszédei maradtak meg. S mennyi erő s mennyi érték van ebben.

Szombat este volt pedig, amikor Mária és Mária Magdolna kimentek a sírhoz...

Mentek, de nem úgy, mint az apostolok, akiket Jézusnak hívni kellett. (Most is mennyire kell hívni, noszogatni a férfiakat Krisztus köve-

Bethaniában.

tésére!) Ők hívás nélkül is mentek, mert érezték, hogy Ő az a *kenyér*, ami után éheznek a lélek, Ő az a *forrás*, amittől nem lesz szomjas mindörökké. Érezték azt, hogy Jézus lesz az, aki kiemeli a *nőt* az állatias, piaci sorsból s a tisztelet, méltóság oly szédületes magasságába, melyben csak az alázatosság tudja megőrizni őket.

Mentek hozzá életének minden útjain. Számosan követték Őt, alá-

zatos, áldozatos szeretettel, bár nem hangoztatták ezt s nem hivalkodtak vele. Hűségesebben, mint az apostolok, akik elhagyták, elfutottak s azelőtt is vitatkoztak a leendő méltóságok és anyagi haszon felől s mikor minden tervük összeomlott, elfutottak. Judás elárulta, Péter megtagadta, Tamás nem hitt benne. A *nők* önzetlenül, hűségesen követték. Nem üresen, mint az apostolok, akik ugyan mindent *elhagytak*, de semmit sem hoztak. Ők hozták a drága illatot, gyógyító keneteket áldozatul, szeretetből. Nem futottak el, nem árulták, nem tagadták meg. A siralom útján követik s még a sírhoz is elmennek. S nem sajnálták a drága ajándékokat, amit Jézusnak hoztak, mert tudták, hogy Szűz Mária is bár sokat adott Jézusnak, de végtelenszer többet kapott Jézustól.

Azért is jelent meg hálából föltámadása után először a *nőknek*.

Amikor felcseng a nagyszombat esti vesperán: *Vespere autem sabbati*, akkor benne érzem ennek dallamában Krisztusnak s annak jegyesének, az Egyháznak szeretetét, háláját mindazon katolikus *nők* iránt, akik ezzel az ideális, áldozatos, krisztusi lélekkel járták útjaikat, életük keresztútját, széthintve a jóság, a szeretet s az áldozatosság illatos olajcseppjeit, a jó példát, az önzetlen apostolkodás és munkálkodás által.

Nagy érték és kincs a katolikus *nő*, az igazi *nő*, ez a vallásos *nő*. S csakis addig *nő* a szemünkben is, amíg ilyen: Krisztust az áldozatok útján is hűen követő, imádságos, vallásos lelkületű. Mert mihelyt ez nincs benne, ha elveti a hitet, a vallási élet praktikus gyakorlását, Krisztus iránt való hűséget, akkor már előttünk és Isten előtt is, nem *nő*, hanem *fogy*: értékben, megbecsülésben, tiszteletben csodálatban és szeretetben.

Krisztussal él, Krisztus nélkül elvész a nő s visszasüllyed oda, honnan Krisztus kegyelme és világlelkülete kiemelte.

Este volt pedig akkor, mely húsvétra a feltámadás reggelére hajnalodott. De ha most kivész ez a nőies lélek, az idealizmus, a Krisztus önzetlen nagy szeretete, ha sikerül kiölni a nők lelkéből a világ gonosz szellemének a hiúság, pompa, pénz, divat, tánc, hűtlenség, önzés, áldozni nemtudó szeretetlenséggel ezt a szépséges, imádságos szellemet, *akkor: nem lesz feltámadás* sem a hazában, sem a családban, sem az egyéni lelkekben, de az egész világon sem, *hanem este lesz*.

Szomorú este, vészthozó este, végzetes este, a gyásznak, temetésnek és siratásnak estéje. De van remény, hogy idáig még sem jutunk, mert vannak még sokan, nők, jólelkű, áldozatoslelkű, Krisztust követő, Krisztussal, Krisztusért élő nők. S ez a női nemzedék a feltámadás hajnalát jelzi.

Aki az Oltáregyesület munkakiállítását végig megnézte, az ezzel a hittel és boldog reménnyel adhatott hálát az Eucharisziában jelenlevő Jézusnak:

Uram, még vannak és lesznek is tovább, többen is, sokan. S a mi Egyházunk s a mi hazánk estéjére is elérkezik a hajnal, feltámadás hajnala.

Szent József, a haldoklók pártfogója.

TUDOD-E, keresztény lélek, hány testvéred hal meg naponta? És hogy ezek közül hányan jelennek meg felkészülve az Úr ítélőszéke előtt?... Tudod mikor üt számodra is az utolsó óra?... És lesz-e valjon, aki legnehezebb küzdelmedben érted imádkozik?...

Naponta 150.000 — *óránként 6.250* — azoknak a szegény lelkeknek a száma, kik utolsó szörnyű harcukban buzgó imáinkra szorúlnak! Gondolunk-e olykor reájuk?...

Egy szentéletű olasz pap, az 1915-ben elhunyt Don Luigi Ganella, 1913-ban X. Pius pápa jóváhagyásával szent József pártfogása alá helyezett jámbor társulatot alapított a haldoklók megsegítésére. Az egyesületet úgy X. Pius, mint utódai, XV. Benedek és XI. Pius számos kiváltsággal és búcsúval látták el és terjesztését ismételten a legmelegebben ajánlották. Ma már 4 milliónál több a tagja, élükön a Szentatyával, 435 bíbor-nokkal és püspökkel, valamint 60.000 áldozópappal, úgy hogy naponta körülbelül 150 szentmise lesz a haldoklókért bemutatva.

A társulat teljes címe: *Szent József haláláról nevezett jámbor társulat.*

A belépésnél minden tag kötelezi magát naponta — reggel és este — elmondani a rövid társulati imát: *Szent József, a mi Urunk Jézus Krisztus nevelő atyja, a boldogságos Szűz Mária szűz jegyese, imádkozzál értünk és azokért a szegény lelkekért, kik a mai napon (vagy: ma éjtszaka) a halállal vívódnak.* És ezzel, valamint az egyszersmindenkorra lefizetett csekély adománnyal (a híveknél 20 fill., a papoknál 50 fill.), mely a társulat céljaira fordítatik, minden kötelezettségének eleget tesz.

Ezzel szemben: *teljes búcsút* nyernek a társulat *világi tagjai.*

1. Beiratkozásuk napján, illetve az azt követő hétnek bármely napján, ha meggyóznak, áldoznak és valamely templomot meglátogatnak.

2. Valahányszor egy vagy több haldoklóért szentmisét hallgatnak és megáldoznak.

3. Haláluk pillanatában.

4. Március 19-én és szent József pártfogása ünnepén, a rendes feltételek mellett.

Részleges búcsúk: 300 nap fenti társulati ima mindenkori elmondásáért, 100 nap bármely az egyesület javára felajánlott erénygyakorlatért.

A társulat *paptagjai*, fenti társulati imán kívül, kötelezik magukat a haldoklókért *évente egy szentmisét bemutatni*, lehetőleg a vezetőség által megjelölt napon. Ezzel szemben felhatalmazást nyernek:

1. Mindennemű kegytárgyagnak — olvasók, feszületek, képek, érmek stb. — extra urbem a pápai búcsúkkal való megáldására;

2. az olvasóknak a szent domonkosrendi és a keresztesrendi búcsúkkal való megáldására;

3. az ötös skapulárénak, valamint szent József övének, egyetlen közös formulával való *együttes* feladására és pedig, XV. Benedek engedélye értelmében, gyakorolhatják mind ezt a jogot oly helyeken is, hol az illetékes rendek is bírnak házzal és minderr külön püspöki felhatalmazás nélkül. Ezenkívül *négy teljes búcsút* nyernek, valahányszor szentmiséjükben, az élők mementojánál él, megemlékeznek a haldoklókról;

4. a *kiváltságos oltár* kegyelmét élvezik, valahányszor a haldoklókért miséznek;

5. *teljes búcsút* nyernek az Úrnak és a boldogságos Szűznek főünnepén, továbbá március 19-én, szent József pártfogása és eljegyzése ünnepén, végül pappászentelésük évfordulóján és haláluk óráján.

Az összes társulati kiváltságot és búcsút XI. Pius pápa 1923 június 23-án kelt brevéjével megerősítette.

Magyarországon ma még nincs a társulatnak külön központja, de azon dolgozunk, hogy legközelebb minálunk is általános elterjedést nyerjen ezen annyira áldásdús intézmény.

Aki előbb kívánna belépni, forduljon levélileg a társulat osztrák vezetőségéhez: *Hochwürden Professor Franz Riedmüller, Wien, XIII. Fasangartengasse 85.*, ahova az egyesület céljaira szánt pénzadományok is küldendők.

Benz Csáky Ilona.

A boldogság éneke.

ÉLT VALAHOL egy nem hétköznapi hegedűművész, aki fejébe vette, hogy fel akarja kutatni a földkerekség legszebb dalát. Kiment tehát a mezőkre és bejárta az erdőt és kileste a rigók füttyét, a fülemilék, pintyökék énekét, a pacsirták dalát. A művész eltanulta és utánozta a nagy természet énekeseinek dalát. De ez kevés volt neki. Megfigyelte azért a csendes szellő lágy melódiáit és a tölgyfákat kicsavaró orkán tombolását. Suttogott a szellő és nyögött, jajgatott, bömbölt a vihar a művész hegedűjén is. Ez sem elégítette ki. A vizekhez ment leckeórákra. Az ezüstös forrás csobogását, a patak álmodozó tovasuhanását, a vízesés dörgő alázuhanását tanulmányozta. Utánozta mindezt, de nem találta meg a keresve-keresett dalt. Elment az emberekhez. Szomorú, bús és víg nótáikat vette húrjaira. Kesergők, gyászindulók sírtak húrjain és a tánczene vidámsága, a jókedv öröme és pajkossága kacagott máskor a hegedűjén. Nem talált kielégülést.

A sok keresés, utánzás közben a művész megöregedett. Egyedül maradt. Csak a hegedű tartott ki hűségesen vele. Amint egyszer a kortól, a lázas kutatástól, az idegesítő megfigyelésektől elerőtlenedve feküdt az ágyán, hirtelen, mintegy villámütés illetésétől felriad, felfigyel: távoli muzsikát hall... Felragyog a szeme: ez az, ez a keresett melódia! Gyengülő, fáradt kezébe veszi hegedűjét, belekap a húrokba... Mi történik? Néhány ütem után elpattannak a húrok, a művész kiejti hangszerét, hátrahanyatlík és arcán földöntúli boldogság vonásaival meghal...

A *Jelenések könyvében* szó van az isteni Bárányt követő üdvözült szentek csapatáról, akik *új éneket* énekelnek és senki sem zengedezheti azt az éneket, hanem csak a tisztaszívűek. Belénk van oltva kiolthatatlanul a forró vágy a szívet boldogító melódiák örök birtoklására.

Földi életünk folytonos kutatás, törtetés az isteni melódiák után. A királyi énekes így lelkesít minket (97. zsolt.):

«Minden földék, Istent dicséritek!
Ujjongjatok és énekeljétek!
Daloljatok az Úrnak citerával,
Citerával és zengő muzsikával...» (Sík S. ford.)

Az égi haza felé való vándorlásunkban *próbáljuk meg* a szentek, a boldogok dalának felismerését és utánzását. A szeretetnek, a szent tisztaságnak, az engedelmességnek dalát éneklík ők.

Életünk napjának aláhanyatlásával pedig — ha őszintén gyakoroltuk itt ez életben a boldog örökkévalóság szent dalát — megadja majd nekünk az Úr, hogy az angyalokkal és főangyalokkal, a kerubokkal és a szeráfokkal sugárzó örömmel, soha el nem múló boldogsággal énekeljünk majd az örök mennyei hűsvétnak himnuszát. Addig is fogadjuk meg a koronás próféta szavát (150. zsolt.):

«Alleluja!
Dicséritek az Istent szentélyében,
Dicséritek az ég erősségében,
Dicséritek csodatetteiért,
Dicséritek nagysága teljében.
Dicséritek a zengő harsonán,
Dicséritek hárfán és citerán...
Minden lélek dicsérje az Urat.
Alleluja!» (Sík S. ford.)

Vámos J. dr.

Memento. Az óföldaéki Oltár-egyesület buzgó elhúnyt tagját, özv. *Feya Jánosné* az Oltár-egyesület élő buzgó tagjainak imádságába ajánljuk.

Emlékezzünk meg *Amerikában* elhúnyt testvérünkről, *Tondora Imréné*-ről, aki a pittsburgi Oltár-egyesületnek volt igen buzgó tagja. R. i. p.!

OLTÁREGYLETI ÉLET.

A bíboros hercegprímás nyitotta meg a Központ kiállítását. Az a páratlan lelkesedés, mely *dr. Serédi Jusztinián* bíborost mindenütt körülveszi, előre sejtette velünk, hogy központi házunkban való magas megjelenése is nagy esemény lesz a Ferencvárosban. Úgy is volt. Már délután 3 órától fogva igen sokan siettek az Örökimádás felé, hogy láthassák és áldását vegyék új főpásztorunknak. Őminenciája iránti nagy tisztelet azonban számos előkelő vendéget is hozott kiállításunkra. A nagyméltóságú püspöki kar tagjai közül ott voltak: *Szmrecsányi Lajos* egri érsek, *Radnay Farkas* és *Papp Antal* c. érsekek, *Mikes János* gróf szombathelyi, *dr. Rott Nándor* veszprémi, *Virág Ferenc* pécsi megyés püspökök, *Angeli Róbert* miniszteri tanácsos *dr. Jancsics* kultuszminiszteri titkárral, *dr. Mihályffi Ákos* és *dr. Reiner János* egyetemi tanárok, *Mátray János* a piarista rendház képviselője, *Bednác Róbert* apátplébános, *dr. Töttössy Miklós* kamarás-plébános és még igen sokan a pesti és vidéki papság tagjai. Pont 4 órakor érkezett *Horthy Miklósné* Őfőméltósága és még számos előkelőség, úgy hogy a központi ház és templom előtt az autók hosszú sora táborozott a kiállítás megnyitásakor. Megjelent a központi választmány, a terjesztők és igen sok kongreganistánk is özv. *örgróf Pallavicini Edéné* elnöknő asszony vezetésével. Ilyen fényes

keretek között még nem nyílt meg kiállításunk sohasem. Négy óra öt perckor lépte át bíboros főpásztorunk a központi ház. küszöbét, kezében egy szál tulipánnal, melyet a bejáratnál várakozó tömegeből egy kis gyermek adott át Őminenciájának. (Áldás volt jutalma.) Kíséretében *dr. Meszlényi Zoltán*, *dr. Knébel Miklós* pápai kamarások voltak. A kiállításos terem oltáránál foglalt helyet a bíboros. Ekkor előállott *dr. Babura László* pápai kamarás, az oltáregyleti központ ügyvezető igazgatója s alábbi beszéddel köszöntötte Őminenciáját:

Főmagasságú Bibornok Úr!
Főméltóságú Hercegprímás és
Érsek Úr!
Kegyelmes Urunk és Atyánk!

Amikor felébred a természet téli álmából s az újjáéledés árama bizsereg végig erdőn, mezőn, amikor a tavaszi napsugár körülcsokolja a lombtalan fákat és millió rügyet fakaszt száraz ágaikon, amikor lassan megszólal a jó Istennek óriási énekkara csalogányok csattogásában, a tavaszi újjáéledés édes örömeivel évről-évre visszatér a Budapesti Országos Központi Oltáregyesületnek is nagy öröme: szerény kiállításunk megnyitásának ünnepe. Az a jóleső öröm tölti el szegény szívünket, mely a földművesét, amikor izzadságos munka után gazdag, nehéz kévékben gyűjti

össze az Isten áldását. Mi is dolgoztunk, egy egész éven át dolgoztunk. Serényen dolgoztunk, mert szeretetből dolgoztunk, szeretetből a köztünk lakozó örök Szeretet iránt, a legméltóságosabb Oltáriszentségben köztünk élő Úr Jézus iránt. Ez a mi hívő szeretetünk amely mértékben örül és lelkendezik, ha lát remekbe faragott, fényárban úszó, tömjénillatos márvány oltárokat, amilyen a mi templomunknak áldott emlékü királyunk, I. Ferenc József által emelt főoltára, épügy elszorul a szívünk, ha a sok szegény templomnak szegényesen, sőt hiányosan felszerelt oltárára gondolunk. Az Úr Jézus irántunk való szeretetből örök karácsonyt szerzett nekünk, mert oltárainkon állandóan újra születik a consecratióban és mi viszonzásul, mintha a betlehemi barlang és jászol kiáltó szegénységét akarnók körülötte állandósítani. Az Oltáregyesület véget akar vetni ennek a szomorú helyzetnek. Ez a mi hivatásunk, ez a mi törekvésünk. Tagjaink szeretetadományaiából vásznat vásároltunk és selymet, melyet szorgalmas kezek liturgikus ruhákká dolgoztak fel. Ez a terem, mely ma ünnepi díszterem, az év folyamán munkaterem volt, melyben a mi Fenséges Fővédnökünk, Anna főhercegnőszony, a mi Kegyelmes Elnökszonyunk, a választmányi és terjesztő nő hölgyek buzgó példájára százan és százan keltek szent versenyre az eucharisztikus Úr Jézus iránti szeretetük kimutatására. Az

előmunkások a Nagyonisztelendő Reparatrix Anyák voltak, akik egész életüket, minden tudásukat és lelkesedésüket az Eucharisztia szolgálatába állították. A munkát elvégeztük, kévünket összegyűjtöttük és elhoztuk ide az Úr oltárára, Eminenciádnak, a mi Biboros Főpapunk áldott kezébe azzal az alázatos kérelemmel, hogy mind e szerelvényeket és ruhákat megszentelni s megszentelve fenséges hivatásuknak átadni kegyeskedjék. Ez a mai ünnepünk öröme. S ezt a mi jóleső örömmet még fokozza az a körülmény, hogy Eminenciádat szerény körünkben tisztelhetjük. Fogadja Eminenciád e nagy kitüntetésért hálás köszönetünket s engedje meg, kérem, hogy Oltáregyesületünk minden tagjának legmélyebb hódolatát, tiszteletét és hívő szeretetét tolmácsoljam. Mi tudjuk, hogy amikor az Úr Jézus földi dicsőségeért buzgólkodunk, Eminenciád magas intencióinak felelünk meg, főpapi szívének ama forró óhajának, melyet eucharisztikus lelkülete írt be aranybetűkkel egyházunk Törvénykönyvébe, midőn 1268. kánon 4. §-ban szívükre köti a templomigazgatóknak, hogy templomuk azon oltárára összpontosítsák minden szeretetüket és gondoskodásukat, amelyen a legméltóságosabb Oltáriszentség őriztetik. De az Oltáregyesület nem éri be ezzel. Nemcsak feldíszíti az oltárt, hanem leborulva imádja is a rajta trónoló Úr Jézust. S ez imádás szent tüze ki nem alszik sohasem. Éjjel-nappal ég az oltáregyleti

tagok havi imádási óráiban. Az élet ezer gondjával terheltén jövünk és örvendezve távozunk: fenn jártunk a Tábor ormán, a glóriás Krisztusnál, lelkünk erővel és derűvel töltözött, azért énekel a földön elérhető legnagyobb boldogság énekét, melyet kétezer év előtt intonált ott fenn Szent Péter, mondván: Jó nekünk itt lenni. E szent órákban Eminenciáért is imádkozunk. Belefűzzük drága nevét imáinkba s forrón kérjük az Úr Jézust: Áldja meg Eminenciádat minden áldásával és segítse minden kegyelmével abban a nehéz munkában, melyet szent engedelmességből vállalt magára. Így akarunk mi papok és hívek Eminenciáddal, mint Istentől adott áldott Főpapunkkal a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában és szolgálatában egyesülni, hogy teljesítsük az isteni Mester óhaját, melyet az utolsó vacsorán fejezett ki, mondván: Hogy egyik legyenek!

Méltóztassék megengedni, hogy Eminenciád jelenlétében hálás köszönetet mondjak a nagyméltóságú püspöki karnak azért a kegyes és értékes közreműködésért, mellyel az Oltáregyleti Központot nagylelkű ajándékaik és főleg az egyházmegyék területén levő Oltáregyesületeknek a Központtal való egyesítésével támogatni szívesek voltak.

Dr. Babura László finoman stilizált beszédére Őminenciája kérészetlen, mindenkit megnyerő közvetlenséggel válaszolt. Beszédjének gondolatmenete a következő volt: Azt mondja a Szentírás, hogy Isten-

nek ad, aki a szegénynek ad. Menynyivel inkább el lehet mondani ugyanezt az Oltáregyesület tagjairól, akik magának a szegény Jézusnak adják mindazt, amit az ő adományaikból szorgalmas kezek munkájával elkészítve itt láthatunk. Nem kétli, hogy maga a munka is sok kegyelemmel járt, mert hiszen minden darab Istenre emlékeztetett s most, hogy elkészülten ilyen szép elrendezésben látjuk együtt, az a jóleső érzés tölthet el bennünket, hogy az Isten megáldotta munkánkat, elfogadta fáradságunkat s most már készen áll minden arra, hogy rendeltetési helyére jusson, a szegény templomokban is az Úr Jézus dicsőségét szolgálja. Örömet és háláját fejezi ki *a bíboros főpásztor előtt, hogy az Oltáregyesület tagjai szentségimádó óráikon főpásztoraikról is megemlékeznek.* Vannak, úgy mond, a főpásztoroknak olyan gondjai, amelyeket vagy senkinek, vagy ha egy pár embernek mondhat is el, mégis Ő viseli legjobban azoknak terhét. Jól esik tehát ilyenkor arra gondolnia, hogy hívei imádkoznak érte. Ezt az imádságot a jövőre is kéri s a kiállítást, az Oltáregyesület jövőjére Isten áldását kérve, megnyitja.

Ezután a bíboros dr. Mátrai Gyula tb. t. pápai káplán, lelkész segédletével egyházi ruhákat öltött és megáldotta és szentelt vízzel hintette meg az összes kiállított tárgyakat s utána kíséretével együtt elhagyta a kiállítást. Távozásakor újra lelkesen ünnepelte őt a vára-

kozó tömeg, melyet Őeminenciája áldásában részesített.

A bíboros főpásztor távozása után Mikes János gróf szombathelyi püspök konzekráta a kelyheket és patenákat s ugyancsak ő tartotta az áldást is fényes segédlettel. A kiállításnak még a következő napokon is számos ilusztris látogatója volt, köztük Orsenigo Cézár c. érsek, Őszentsége magyarországi követe is. A kiállítás anyaga 100 nagy darabbal volt gazdagabb, mint tavaly, mert az idén már 451 nagy darab (szentségmutató, áldoztató- és miséző kehely, szentségház, mennyezet, vecsernyepalást, miseruha, misekönyv, szentségkendő, alba, karing) volt kiállítva, a kisebb darabok (ministránsruhák, stóllák, beteglátogató készülékek, öröklámpák, tömjénezők, kézikereszt, csengő, kehelyfedők, kehelykendők, kézmosókendők oltárterítők és csipkéknek egész, légiója több mint kétezer) szerénykedik ízléses elrendezésben. A kiállítás művészi rendezését egészen a Mária Reparatrix-zárda végezte, a zárdafőnöknő leleményes és művészi tervei és személyes vezetésével. Irántuk az Oltáregyesület háláját e helyen is megörökítjük. Láttunk a kiállításnál egy-egy darabon még szintén hálából megörökítendő neveket: kongreganistáink egyes csoportjai, Drach Jánosné, Nagy Lajosné, Szőlgyémy Ferencné, Döry Ádámné, özv. Pesthy Árpádné szül. Ráday Zsuzsanna grófnő, Jaxley Györgyné, Gaál Jánosné, Török Sándorné, Návay Kálmánné szül. Babarczy Gabriella bárónő, vitéz

Szakovics Emilné, Hayek Kálmánné, Zsarkó Józsefné, Csaszkcóczy M.-né, Beskó Antalné, Nemes Károlyné, Molnár Györgyné, Legányi Ferencné, Postpischel Anna, Karchnyák Anna, Marjay Károlyné, Rózsay Valéria, Beszeg Elvira, Perényi Ferencné, Suhajda Józsefné, Donászy Ferencné, a budavári koronázó-templomban működő Oltáregyesület (6 drb túll áthúzású-, 2 drb száröltéses alba-fodor, 18 drb ajourszegésű korporeálé, 21 kehelyfedő), az óföldéki Oltáregyesület Návay Aranka vezetésével (18 száröltéses, 8 túll alba-fodor, 3 horgolt albacsipke, 1 oltárterítő, 4 hímzett palla, 10 korporeálé). Külön dicséretet érdemelő teljesítmény a Pongrác-úti Oltáregyesület (csipkéekkel), Hergertth Szeréna («Liliomok a kedves Szent Józsefnek egy oltárára» feliratos point-lace-os velencei csipkével), akik valamennyien szorgalmas kézimunkájukkal segítették elő az Oltáregyesület céljait. *Szmrecsányi Lajos, Eger nagyméltóságú főpapja* egy igen szép cibóriumot művészi köppennyel, *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök, az Oltáregyesületnek mindenkor hűséges barátja és nagy-lelkű pártfogója két gyönyörű bizanci stílusú cibóriumot, *dr. Rott Nándor* veszprémi püspök az Oltáregyesületnek szintén állandó mecénása egy kelyhet, Bittner Lajos műtöves, az Oltáregyesület rendes szállítója 1 monstranciát, 1 cibóriumot és 1 kelyhet, az Oberbauer-cég egy igen szép monstranciát, Lafrankó Károlyné ampolnákat tálcával aján-

dékoztak a kiállításra. Isten fizesse meg e nagylelkű adományokat. Külön meg kell említenünk a Szent József és Iseuxi Szent Teréz gyermekotthon igazi izléssel készült Mária Terézia korabeli színhatású gyönyörű pluvialóját. Az otthon gyermekei ezen darabbal nagy készütségükről, izlésükről és kitartásukról tettek tanúságot és bizonyították azt is, hogy nem értelmetlenül ad nekik helyet központi házában az Oltáregyesület. Végül meg kell még emlékeznünk az Oltáregyesület számtalan névtelen munkásáról és jötevőjéről, akik egész éven át adakoztak, agitáltak és fáradhatatlanul dolgoztak az Oltáregyesület kiállításán bemutatott eredmény eléréséhez. *A szentségi Jézus legnagyobb jutalma legyen rekompenzációjuk.*

Az Örökimádás kaplánját, Tamás Ernő urat, a hittanári teendők ellátásától felmentette az egyházmegyei főhatóság. A felmentés főleg Krywald érseki főbiztos úr őszinte fáradozása alapján volt lehetséges, akinek az Oltáregyesület a templomi hívek nevében e helyütt is köszönetet mond. A nagybőjt folyamán teljesen lehetetlen lett volna őt nélkülözni és a misézésben s a templom rendjében — a diszpozíció miatti zavar — így hála Isten nem sokáig tartott.

Nagyhét az Örökimádás-ban. Ápr. 1-én reggel 3/47 órakor barkaszentelés, 7 órakor szentmise az Oltáregyleti lelki gyakorlaton résztvevők közös szentáldozásával. Egyebekben vasárnapi sorrend. Ápr. 2—3-án,

úgy mint más hétköznapon. Ápr. 4-én a 7 órai szentmise után áldás és szentségbetétel. 10 órától délután 4-ig a templom zárva marad. Délután 4—7-ig állandóan négy gyónató (negyedik a Szent Kereszt oltárnál) áll a hívek rendelkezésére, 6 órakor gyászszolozsma, este 7 órakor «Stabat Mater» éneklése. (Ugyanígy nagycsütörtökön és nagy-pénteken.) *Nagycsütörtökön* reggel 6 órától a szentmise alatti áldoztatásig (3/49) gyónatás (minden gyónatószékekben), minden félóránál áldoztatással. 8 órakor segédletes szentmise, ünnepélyes közös szentáldozással. Utána a legméltóságosabb Oltáriszentség átvitele a kápolnába és azután oltárfosztás. *Nagy-pénteken* (nincs gyónatás.) *Délelőtt 9 órakor* Passióéneklés latinul; keresztleplezés; csonkamise; a legméltóságosabb Oltáriszentség kitétele a szentsírhoz. Egész nap szentségimádás a szentsírnál. Este 8 órakor *szentbeszéd* és szentségbetétel a szentsírről. *Nagyszombaton* reggel 6 órától gyónatás 1/2 10-ig (de áldozni nem lehet hamarabb, mint a 9 órai szentmisén). 8 órakor tűszentelés, a hűsvéti örömhír (Exsultat) és profécia éneklése. 9 órakor a föltámadási ünnepélyes szentmise. Délután 4 órától gyónatás a föltámadásig, mely 6 órakor lesz. (Föltámadás után a szentsír lebontási munkálatai miatt a templomot bezárjuk.) *Hűsvétvasárnapján* reggel 6—10-ig gyónatás, minden órában szentmise, 10 órakor segédletes szentmise. Délután 1/46 órakor szentbeszéd és ünnepélyes áldás. *Hűsvéthétfőn* vasárnapi sorrend.

(Sok beszámolót és hírt a helyszűke miatt jövő számunkban recenziálunk.)

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.